

Čihá ve tvých dveřích

Můžete si otevřít 1. Mojžíšovu knihu, Genesis, 4. kapitolu – budu číst text od 1. verše do 8. (Čtení textu).

Máme dnes před sebou jeden z klasických biblických příběhů. Pokud jste chodili jako malé děti do besídky či dorostu, slyšeli jste ho určitě mnohokrát, určitě jste ho viděli ilustrovaný v obrázkových Biblích, možná v nějakých speciálních pomůckách... Je to příběh, který navazuje na první příběh o pádu člověka. Nejprve se Adam s Evou postavili proti Hospodinu a nyní se jejich děti postavily proti sobě. Je to první případ, kdy se člověk postavil proti jinému člověku a skončilo to zabitím, vraždou. Tento příběh znají i nevěřící lidé. Takové fráze jako „Kainovo znamení“ – s tím se běžně setkáte jako s průměrem v literatuře či filmu nekřesťanského původu. Možná nám ten příběh připadne tak samozřejmý a jasný, že ho už ani nečteme. Máme pocit, že je v něm všechno tak jasné, tak zřejmé, že už nám nemůže přinést nic nového. Já se vás dnes pokusím přesvědčit o tom, že opak je pravdou.

Ve skutečnosti tento příběh obsahuje jednu klíčovou pravdu, která je nesmírně důležitá pro naše životy. K tomu se dostaneme v druhé části kázání. Ale na úvod vám, kteří rádi studujete Písmo, rádi se noříte do biblického textu a třeba sloužíte slovem na nějaké skupince, chci ukázat na několik zajímavých míst v tomto textu. Tato pasáž totiž na několika málo verších ilustruje, jak je těžké porozumět Bibli.

Ve skutečnosti je tento text mnohem složitější, než se nám na první pohled zdá, a je tam spousta otazníků a spousta neznámých. Když jsem si připravoval toto kázání, zjistil jsem, že když bych vám to měl odvyprávět celé, tak bychom tady byli minimálně dvě hodiny. Takže to podstatně zkrátím. Možná jen velmi stručně, abyste si dokázali představit, jaké „bonbónky“ v tom textu vlastně jsou:

Hned v 1. verši se setkáváme s tím, jak je těžké správně vyložit některá hebrejská slova. Úplně na začátku máme napsáno „poznal člověk svou ženu“. Kdo chodíte déle do církve, už víte, že „poznat ženu“ neznamena jí podat ruku, seznámit se s ní a zjistit, jaké má vlasy nebo oči, ale že to je v hebrejštině termín, který se používá pro pohlavní styk. Takže pozor: pokud někde v Bibli čtete, že někdo někoho poznal, může to znamenat něco úplně jiného, než co vy si pod tím zpravidla představíte. To je první záludnost hebrejského textu v této pasáži.

Někdy lidé dávají svým dětem (možná je to i váš případ) jména podle jejich významu. Možná, že když jste hledali jméno pro svého potomka, také jste v nějakém slovníku nebo na internetu hledali, co to jméno vlastně znamená. Pokud jde o jméno Kain, máme tady napsáno v 1. verši, že Eva něco prožila při jeho narození a jméno Kain je nějakým vyznáním. V každém překladu Bible máme toto vyznání také zapsáno; tady, v Českém studijním překladu, máme uvedeno, že jméno Kain znamená „Vytvořila jsem muže s Hospodinem“. Ale když byste se tím zabývali trochu více, zjistili byste, že to jméno se dá vyložit možná 6 různými způsoby. Od toho, kdy Eva vlastně říká „stvořila jsem člověka,

jako Bůh stvořil člověka“, jako by napodobovala Boží stvořitelský okamžik (je třeba si uvědomit, že jde o první lidský porod na zemi, poprvé žena porodila dítě, tedy byla to „bomba“, něco, co před tím nikdo nikdy neviděl), ale může to znamenat také něco ve smyslu, že přijala svého syna od Hospodina. A když Eva mluví o muži, není zcela jasné, zda jím myslí Kaina, nebo svého muže Adama, protože oni se před tím rozdělili, došlo mezi nimi ke konfliktu a toto dítě jím přineslo smíření. Můžeme tedy diskutovat, co jméno Kain vlastně znamená.

Další zajímavost je ve verších 2 a 3. Když čtete různé texty v Bibli, máte pocit, že když je něco v jednom verši a něco v následujícím verši, tak se to stalo hned po sobě. Tady, když byste se podívali do kontextu tohoto příběhu, tak byste zjistili, že mezi 2. a 3. veršem uplynulo zřejmě více jak 100 let. Mohlo jich být až 130. A my nevíme, co se těch 100 let vlastně dělo.

Někdy v Bibli vidíme, jak Bůh reaguje, třeba trestá nějaký národ či jednotlivého člověka, a nechápeme úplně přesně proč, protože nám to Bible nevysvětluje. A to se týká i tohoto příběhu, protože tam máme napsáno, že Bůh přijal oběť Ábelovu a odmítl oběť jeho staršího bratra Kaina. Ale Bible nevysvětluje proč. Co se tam vlastně stalo – a existuje na to několik teologických teorií. Taková poměrně rozšířená, která se občas objevuje v některých kázáních či některých výkladových slovnících, je, že to bylo proto, že Kain obětoval špatnou formou. Ábel pochopil, že je třeba obětovat prvorozené zvíře ze stáda a že musí při obětování téct krev, aby došlo k odpuštění hříchů (je to vlastně vzor, praprorocství o tom, že jednou Syn Boží zemře jako beránek za naše hříchy). A Kain obětoval špatně, protože obětoval jen plody země, tedy nějaké obilí, ovoce, zeleninu. Ale kdybyste studovali Bibli poctivě, tak byste zjistili, že to tak úplně není. Jednak se to stalo před vydáním Zákona, takže Kain zřejmě neměl žádnou instrukci, jaká oběť je Božím pohledem správná, ale co je ještě důležitější – stejné slovo v hebrejštině, které je tady použito pro oběť Kainovu, je použito v Mojžíšově zákoně pro jednu z naprosto regulérních obětí, které Bůh přikázal Izraeli konat. Tzv. „přídavnou oběť“, která byla právě rostlinného původu. Ve skutečnosti problém Kainovy oběti nebyl asi ve formě oběti, ale v jeho srdci. V nějakém jeho postoji. Proto je napsáno v Listu Židům, že Ábel obětoval s vírou; Kain ne. Takže tam byl nějaký duchovní postoj v jeho životě, který ale není úplně jasný.

A perlička na závěr k tomuto teologickému úvodu je v 8. verši. Tady je napsáno, že „*Kain řekl svému bratru Ábelovi: Pojdme na pole*“. Abyste viděli, jak je Bible „jednoduchá“, ve skutečnosti v hebrejském textu to „*Pojdme na pole*“ není a není vůbec jasné, co že to Kain Ábelovi vlastně řekl. Tam je jen „*Kain řekl svému bratru Ábelovi...*“ a pak ho zabil... Ale co mu řekl, co zřejmě vyprovokovalo ten konflikt, to nenajdete v hebrejském textu. Ta větička „*Pojdme na pole*“ je převzata z mnohem pozdějších překladů hebrejského Starého zákona do řečtiny, do syrštiny, do aramejštiny... (Septuaginta, Pešitta atd.).

Takže najednou zjistíte, že tomu textu vlastně vůbec nerozumíte. Že je tam spousta otázek, nad kterými je možné přemýšlet, a proto stojí za to, studovat Bibli poctivě, s různými překlady, podívat se do nějakých slovníků, ideálně se naučit původní jazyky. Chci vás povzbudit, abyste studovali Písma. A teď pojdme k podstatě – vrátíme se k našemu příběhu a budu číst verše 5-7 ještě jednou. (Čtení textu)

Pokud jste tady byli před 14 dny, mluvil jsem o tom, že je potřeba postavit se proti svým nepřátelům čelem. Mluvili jsme na základě textu o řádu izraelské armády (Dt 20,1-9) o strachu. Že je potřeba postavit se strachu i jiným nepřátelům čelem a připomínali jsme si mimo jiné výrok zapsaný v 1. Listu Petrově, že Dábel obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by pohltit – my se mu máme vzepřít. A náš dnešní text ve Starém zákoně říká podobnou myšlenku, sděluje podobný princip. Je tady napsáno, že Kain měl nějaký problém, který v textu není více specifikovaný (nevíme, jestli to byla pýcha, sobectví, závist nebo cokoli jiného), ale je zde uvedeno, že kvůli jeho chování, jednání, myšlení mu Bůh říká „ve tvých dveřích číhá hřích a chce tě dostat“. Díval jsem se do překladu tzv. Jeruzalémské bible, která tuto pasáž nepředkládá doslovně (mimochodem to je další „perlička“ – text v 7. verši je v hebrejštině zřejmě porušený a nelze jej proto slovo od slova jednoznačně přeložit; spíš se dá podstata smyslu textu vyložit), ale opisně. Překládá tam, že hřích stojí u tvých dveřích „jako skrčené zvíře, které po tobě prahne“. A překladatelé doplňují otázkou: „Budeš je umět zkrotit?“ A tak my sice nevíme, co všechno se dělo v Kainově hlavě a jaké jeho skutky se děly během těch 100 nebo 130 let, ale vidíme, že byl ohrožen hříchem, že byl ohrožen agresí hříchu. Že jeho skutky, jeho chování způsobilo, že ve dveřích jeho života se uvelebila nějaká „šelma“, hřích, který chtěl zaútočit a zničit jeho život. Pointa příběhu je tragická: Navzdory Hospodinovu varování si Kain nedal říct. Přestože jej Bůh varoval, nebral toto varování, tuto hrozbu dostatečně vážně. Nezkrotil svůj hřích, podcenil ho a neovládl ho. A zabil svého bratra.

To je tragický příběh, který se zdaleka netýká jen Kaina, ale obecně člověka po celou dobu, co lidstvo existuje. Bůh lidi před něčím varuje, Bůh říká „tohle nedělej – jestli to budeš dělat, skočníš to špatně“. A člověk si říká „ale já mám svoji hlavu a udělám si to po svém, protože jsem chytřejší než Bůh“. A skončí to špatně... Kainův hřích ve skutečnosti nastartoval řetěz událostí, které úplně zničily Kainův život. Když byste se dál podívali do veršů 4. kapitoly, které jsme nečetli, viděli byste, že potom, co Kain zabil svého bratra, se stal prokletým. Bůh ho označil specifickým znamením (z textu nelze poznat, co přesně to bylo), a kdykoliv šel Kain kamkoliv do stvořeného světa, všichni viděli, tento muž je vrah. Kain v důsledku svého hříchu přišel o svoji rodinu, stal se vyhnancem, psancem a musel opustit rodné místo a odcestoval do jiné části světa. Do konce života zůstal prokletý. A ačkoliv byl prvorozený, a měla z něj tedy pocházet hlavní linie Božího lidu, až třetí syn Adama a Evy, Šét, se stal zakladatelem rodu, kterým linie Božího lidu pokračuje.

Když byste se zabývali hebrejským textem Bible, viděli byste, že hebrejšтина má pro hřích řadu výrazů. Vytváří tak širokou škálu představující hřích v různém stupni a s různými důsledky. Ty „nejjemnější“ výrazy představují hřích jako nevědomý přestupek. Asi jako byste se vypravili na dovolenou někam do zahraničí, jeli byste tam autem a zastavila by vás policie a napařila by vám vysokou pokutu za překročení rychlosti nebo jiný dopravní přestupek. Vy jste to neudělali úmyslně, ani vás nenapadlo, že tam platí jiná pravidla a rychlostní limity než v ČR. Udělali jste to z nevědomosti. Jde tedy o hřích, při kterém děláme něco špatně, protože nevíme, že se to dá dělat dobře.

Na opačném pólu škály hebrejských slov stojí výrazy, které naopak znamenají vědomý odpor, vědomou vzpouru člověka proti nejvyšší autoritě – panovníkovi, králi, potažmo proti Hospodinu. Někde uprostřed je pak nejčastější slovo, které je použito právě v příběhu o Kainovi a Ábelovi a má svůj ekvivalent i v řeckém Novém zákoně

(„hamartia“): jde o hebrejské slovíčko „chattát“, které znamená „minout cíl“. Původně doslovně. Na jednom místě ve Starém zákoně (Sd 20,16) je takto použito. Tam se mluví o válečnících, kteří vrhali kameny z praku – speciální jednotky (podobně jako byli lukostřelci, vozatajové, ti, kteří vrhali kopí...). Je tam řečeno, že vrhali kámen z praku naprosto přesně a nikdy „*neminuli cíl*“. Stejný výraz je použit pro to, co číhalo v Kainových dveřích – „minutí cíle“. Jde o konkrétní skutek, čin, kdy člověk jedná v rozporu s nějakou normou. Kdy opustí mantinely, které mu byly dány. Kdy zvolí špatnou cestu. Kdy vybočí z kontextu víry, ke které byl povoláný, z nějakého Božího přikázání.

Písmo mnohokrát varuje před tímto typem hříchu – před míjením cíle, před momentem, kdy člověk bere věci do svých vlastních rukou. Podívejme se krátce do 2 veršů v Deuteronomiu, 5. knize Mojžíšově, 29,18-19. Tam sice není toto slovo použito, ale text velmi přesně vyjadřuje, o co v hříchu jde. (Čtení textu)

Jde o slova, která pronesl Mojžíš krátce před svou smrtí, když opakoval celý Hospodinův Zákon Izraeli a předložil i principy požehnání a prokletí. Na to Mojžíš navazuje těmito slovy, kterými říká, že budou lidé, kteří budou ignorovat Boží přikázání. Lidé, kteří si nebudou nic dělat z toho, co jim Bůh stanovil. Jaké jim postavil mantinely. A budou si říkat „my jsem ale dobří, a když budeme jednat tak, jak MY si myslíme, že je to nejlepší, bude se nám vést skvěle, bude to super...“. A Mojžíš tady říká, že takový člověk (a zde je zřejmě použito nějaké staré hebrejské přísloví) „*zničí zemi zavlažovanou i vyprahlou*“. Jinými slovy „zničí úplně všechno od začátku až do konce“. Když neposlechne člověk Hospodina, když si nebude nic dělat z Božích přikázání, když opustí ty mantinely, když mine cíl a zvolí špatnou cestu – tak zničí ve svém životě úplně všechno. Nakonec je tady napsáno, že Hospodin dokonce vymaže jeho jméno zpod nebes. To je tragédie hříchu! A přesně to stalo Kainovi! Jeho hřích nezpůsobil jen smrt jeho bratra, ale jeho hřích zničil jeho samého! To je důsledek hříchu! Nejen, že hříchem pravděpodobně ublížíte někomu jinému (ať už je to manželka, manžel, děti, kolegové, kamarádi, společnost...), ale důsledkem hříchu je, že zničíš sám sebe. Protože nastává řetěz událostí: hřích se propojuje s další, s další a další skutečností ve tvém životě, a nakonec může způsobit až to, že Bůh vymaže tvé jméno zpod nebes. Tak jako vymazal to Kainovo, protože ač prvorozený, nemohl se stát zakladatelem rodu, ze kterého pocházel Boží národ. Tak se děje, když má člověk Boží slovo „na háku“. Když ho nezajímá. Když z něho má legraci.

Během „koronavirové doby“ jsem se taky občas podíval na internet na nějaká jiná kázání a vyučování. A narazil jsem i na řečníky, kteří mluvili o hříchu a chápali ho jako jakousi nedokonalost, nezralost, nedostatek ve kvalitách člověka. Mluvili o tom, že člověk by se měl snažit tuto „nedokonalost“ zlepšovat, tedy o jakési „převýchově“. Britský spisovatel C. S. Lewis (autor Letopisů Narnie) hovořil o tom, že lidé uvěřili „mýtu pokroku“: že když budou na sobě pracovat, budou pak lepší. Upozorňuje na to jako na důsledek průmyslové revoluce. Lidé během ní, v 18.-19. století, došli k závěru, že nový výrobek je lepší než ten starý, resp. nová generace průmyslového výrobku je lepší než stará. To známe z praxe. Když si po 10 letech koupíte nové auto, poměrně oprávněně předpokládáte, že bude lepší: bezpečnější, bude mít lepší techniku, pravděpodobně spotřebu... Je to tak? Když si po 5 letech koupíte nový počítač nebo mobilní telefon, oprávněně předpokládáte, že bude lepší – že bude mít větší paměť, rychlejší procesor, nové funkce, budete moci do něj stáhnout nové aplikace... A Lewis říká, že člověk

integroval do svého života tuto představu stroje. Říká, že ze stroje si udělal nový „archetyp“ (to je z psychologie), nový „vzor“ svého jednání. Že člověk došel k závěru, že s každou další generací je lidstvo lepší. Že člověk může sám sebe vychovávat ke stále vyšší dokonalosti.

To je veliký omyl. Dokonce tomu věří mnozí křesťané. Myslí si, že z hříchu lze člověka nějak „vychovat“. Že hřích je nějaká vrozená nedokonalost člověka, nějaká nezralost. A dokonce i církve jde ještě dál a křesťané už říkají, že bychom se dnes „nedokonalostí“ jiných lidí vlastně ani neměli zabývat, ale měli bychom je akceptovat takové, jací jsou. Hlavně se máme mít rádi.

Zrovna na posledním staršovstvu jsme o tom trochu hovořili a jeden z bratrů tam zmiňoval příběh z jedné církve (nebylo to v ČR): Skvělá církev, skvělá atmosféra, super chvály... a pastor říká: „budeme teď žehnat jednomu manželskému páru“ a pozval jej dopředu, ostatní si stoupli a vztáhli ruce, že jim požehnají... A pastor říká, „budeme jim žehnat do jejich rozvodu“... Víte, do rozvodu se nežehná. Rozvod je kromě výjimečných situací, o kterých Bible hovoří, hřích. Žehná se do manželství, ne do rozvodu. Do budování vztahu, do smíření, odpuštění a sjednocení, nikoliv do rozbití. Představa, že církve by se měla modlit za lidi, aby se nějak „normálně“, v klidu rozešli, to je antikristovská představa, která pronikla do církve. Člověk, který byl na tom shromáždění, okamžitě odešel z toho sboru. Řekl, že to nemá s Božím slovem a s kralováním Ježíše uprostřed církve nic společného.

Jsou dnes církve, a přibývá jich i v evangelikálních denominacích, pro které už není problém, aby lidé, kteří žijí v cizoložství, ve smilstvu, sloužili v církvi. Kde lidé, kteří žijí v manželské nevěře nebo homosexuálním vztahu, jsou pověřováni službami. A říkají „musíme se hlavně mít rádi“ a modlí se za to, aby jim Bůh požehnal. Bible říká, že to je hřích! Apoštol Pavel dokonce na jednom místě varuje a říká „dejte si pozor, aby se takový hřích nestal jedovatým kořenem, který by podrostl celou církev a zničil ji“. Na jiném místě Pavel píše Korintským „jste tak domýšliví, že nedokážete pochopit, že cizoložství je hřích a místo, abyste takového člověka vyloučili ze společenství, tváříte se, jak ho máte rádi.“ Přesně takové věci tam Pavel zmiňuje.

Hřích nelze ochočit, nelze z něj udělat nějakého domácího mazlíčka, nějakou nepodstatnou věc nebo něco, co má akceptovatelnou podobu. Zkuste si představit, že byste žili někde v Kanadě (možná by stačily Tatry): Máte tam srub a za dveřmi by se vám uvelebil medvěd. Vy byste to zjistili – podívali byste se z okna a řekli byste si „Á... mám za dveřmi medvěda! To je skvělý míša! To ještě doma nemáme. Děti budou mít radost!“ Tak byste si připravili nějaké cukroví, nebo kus krvavé flákoty, otevřeli byste dveře a mysleli si, že z něj uděláte panáčkujícího medvěda. Váš výcvik medvěda by pravděpodobně skončil velmi rychle... Hřích není domácí mazlíček. Hřích je šelma, která sedí ve dveřích, a pokud se propojí s nějakým tvým postojem, tak se promění do nějakého tragického skutku, který může zničit celý tvůj život.

Nejde o převýchovu. Jde o souboj na život a na smrt. Kazatel Oswald Chambers, který žil na přelomu 19. a 20. století, řekl: „Pokud se nevyrovnáte s existencí hříchu – pokud neuznáte, že tu je a že je potřeba s ním jednat, způsobí to ve vašem životě ohromnou katastrofu.“ A na jiném místě říká: „V mém životě musí zemřít buď hřích, nebo Bůh.“

Když se podíváte do Bible, vidíte, že to je metapříběh (o tom jsme nedávno mluvili) spasení, ale můžeme to vlastně pojmut jako metapříběh souboje s hříchem. Od začátku až do konce; v podstatě začal ještě před tím, než byl stvořen Adam s Evou, protože pravděpodobně první, kdo zhřešili, byli andělé v čele se Satanem. Je to vždy nějaký moment hříchu vzpoury proti Bohu a minutí cíle, který prochází celým Písmem a končí až ve Zjevení Janově okamžikem, kdy bude stvořen úplně nový svět. Pak už budou jen ti, za které bylo zapláceno, kteří byli vykoupeni, kteří byli očištěni Kristovou krví. Bible je tedy metapříběhem konfliktu s hříchem – to je klíčové téma.

Jestli to nepochopíme, tak nemůžeme pochopit, o čem je Bible, nemůžeme pochopit dějiny spasení a nemůžeme pochopit, co udělal Ježíš na kříži! Je to tragická myšlenka, když má člověk pocit, že hřích je nějaká banalita, nějaká nedokonalost, protože pak si musíte zákonitě položit otázku, proč tedy Ježíš zemřel na kříži?! Jestli hřích je nedokonalost, ze které se člověk může nějak vychovat, vylepšit, obléct to do nějakého moderního outfitu, tak Ježíš na kříži umíral úplně zbytečně. Jestliže Ježíš zemřel na kříži, Bible říká, že to bylo proto, že sám se na kříži stal hříchem a nechal ho tam přibít. Hřích je největší tragédie lidstva a celá Bible není o ničem jiném než o souboji mezi člověkem, resp. Bohem, a hříchem, který ústí do nového světa, kde bude Bůh kralovat.

Nevím, jestli přemýšlíte tímto způsobem, ale napadlo mě, že evangelizace, resp. misie není to, co si často myslíme – tedy intelektuální souboj s nevěřícími lidmi o to, kdo koho přesvědčí, jestli dokážeme najít správné argumenty, že Bůh JE. Žijeme ve společnosti, která je z velké části ateistická, z velké části okultně zaměřená, a my potřebujeme dobré argumenty, abychom lidem dokázali, že Bůh je. To bezesporu do evangelizace patří, ale podstata evangelizace není intelektuální souboj! Evangelizace je ve skutečnosti konfrontace Ducha svatého s hříchem toho člověka. My potřebujeme samozřejmě hledat vhodné techniky evangelizace, potřebujeme se modlit, abychom moudře mluvili s lidmi, aby evangelium pochopili, abychom je neodradili hned první větou. Ale nesmíme zapomínat na podstatu – evangelizace je konfrontace Boha s hříchem člověka. Evangelizace je o tom, říct člověku „žiješ v hříchu a jdeš do pekla, ale je tady nabídka na odpuštění a smíření s Bohem, protože Ježíš za tebe zemřel na kříži.“ To je evangelium. Žádné moralizování, žádné převychovávání člověka: „ty se potřebuješ rozloučit se svým hříchem, potřebuješ ho vyznat jako hřích, potřebuješ prosit Boha o odpuštění, potřebuješ se hříchu zříct a začít nový život v moci Ducha svatého“. Proto když mluvíte s lidmi, že Bůh je, že stvoření světa se dá odvodit od nějakého Božího záměru, tak to ještě pro lidi nebývá problém. Spousta lidí dnes takto věří v Boha. V okamžiku, kdy s nimi začnete mluvit o tom, že jdou do pekla, že v jejich životě kraluje hřích, v ten okamžik to začíná být problém. V ten okamžik se člověk postaví „na zadní“. V Novém zákoně Petr mluví o tom, že toto provokuje lidi k protireakci, k agresivitě, protože je to z něčeho usvědčuje. Někdy dostanete při evangelizaci i pár facek – to už se mi taky stalo . Lidé ví, že jim Duch svatý šahá do jejich života. A všechno, co je v nich, ať už jsou to démoni, duchové, nebo prostě jen jejich skutky a myšlenkové postoje, to všechno se postaví „na zadní“, proti evangeliu.

Měli jsme v týdnu setkání třineckých kazatelů a mluvili jsme o „koronavirové době“. Jak jsme to kdo viděli, jak jsme to chápali, zda jsme v tom viděli Boží soudy nebo ne-Boží soudy. A na jedné věci jsme se úžasně shodli: že to byl čas, kdy Bůh chtěl lidi volat

k pokání. Kdy Bůh chtěl zastavit člověka a ukázat mu, že člověk není pánem světa, že stačí „lusknout prsty“ a člověk může přijít o všechno, o své svobody, o výtobytky civilizace, dokonce o svobodný pohyb, o možnost nakupovat v supermarketech... Ale jeden pastor tam řekl důležitou věc, a my všichni bychom to podepsali – je otázka, zda církev v té době obstála, nebo selhala, jestli církev dokázala v té době lidem tuto informaci předat: „Lidi podívejte se, jak málo stačí k tomu, aby se vaše životy rozpadly na prach. Jestli nebudete činit pokání, přijdou ještě horší věci.“ Protože totéž říká Pán Ježíš učedníkům, když za ním přišli poté, kdy spadla věž v Siloe a Pilát utopil v krvi pouť galilejských mužů, a ptali se, co udělali tito lidé jinak, v čem byli horší, že museli tak strašně zemřít. A Pán Ježíš jim odpovídá: „Nic neudělali jinak. Všichni zahynete stejně, pokud nebudete činit pokání.“ A shodli jsme se, že církev pravděpodobně neobstála. Že toho hlasu, který by byl slyšet ve společnosti (třeba vůči politikům), moc slyšet nebylo. Je třeba, aby církev byla Hlasem, který volá lidi k pokání.

Na závěr se podívejme zpět do našeho příběhu, do 7. verše. Tam je napsáno, že Bůh řekl Kainovi o hříchu ještě dříve, než zabil svého bratra: „*ty nad ním máš vládnout*“. Božím plánem není, abys podléhal hříchu. Božím plánem není, abys dělal to, co hřích chce. Naopak. Božím plánem je, abys ty ovládal hřích a spouštěče, které k němu vedou. Nemáš hříchu podléhat, nemáš s ním prohrávat, ale taky nemáš být tím, kdo hřích ignoruje, kdo ho přehlíží (přesně to udělal Kain) ani ho nemáš „oblékat“ do moderního, líbivého, elegantního outfitu, nového hávu, který je akceptovatelný. Máš ho ovládnout.

Zakončím třemi verši z Nového zákona, abyste viděli, že to není (jenom) starozákonní téma, ale i novozákonní: Ř 6,12-14. (Čtení textu) Stejná slova: Nejsi na zemi od toho, aby tě hřích ovládal. Nejsi od toho, aby tvé tělo, tvůj život, tvé peníze a tvé myšlení, tvoje skutky, tvoje chování, tvoje komunikace... se staly nástroji, orgány, údy hříchu. Jsi od toho, abys ovládl, přemohl hřích, protože Ježíš ti k tomu dal autoritu a moc. Protože Ježíš za tvoje hříchy zemřel. Protože jsi nové stvoření. Protože jsi byl mrtvý, ale ožil jsi. Nemusíš být pod hříchem, můžeš nad ním vítězit.

Příští neděli v tomto tématu budeme pokračovat. Chtěl bych ještě mluvit o několika věcech, které souvisí s tím, jak přemáhat hřích. Jak se proti němu postavit, jakým způsobem dosáhnout toho vítězství.